

Единъ бей.

Не съмъ пророкъ, нъ вѣрвамъ, че всеки отъ васъ ги нарежда въ тая минута на умътъ си.

Митановъ.

Пожалете ме.

Тахсинъ.

Първата стъпка е мълчна. Што! дерзостъ та ще те остави на срѣдъ пътя? Не знаешъ ли, че правишъ едно добро дѣло?

(Митановъ припада).

Тахсинъ.

Што ти става, Митановъ?

Митановъ.

Въздухъ! въздухъ!

Единъ бей.

Кажи имената имъ, и всичко ще се свърши.

Митановъ.

Въздухъ! Задушвамъ се . . .

Съштий бей.

Имената имъ и послѣ . . .

Митановъ.

Пожалете ме. Скратете мъките ми . . .

Съштий бей.

Какви са тия прѣструвки? Паша та заповѣдва и трѣбова да говоришъ.

Митановъ, (записано).

Дѣ съмъ? . . . Крѣвъ блика отъ всички ти очи . . . Всички скърцатъ зѣби . . . Къдѣ се чука? . . . Дѣ ма влачатъ? За кого са тия бѣсилки? . . . Отъ всякадѣ викове! . . . Крѣвъ и огнь! . . . Охъ! . . .

(Пада).

Тахсинъ, (на Заптиета та).

Искарайте го на вѣнъ.

(Заптии ти искаратъ Митанова).

Тахсинъ.

Сега можете да си отидете. Никаква дума да не излѣзе отъ устата ви. Ни помежду си, ни прѣдъ дѣца